

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 4 kwietnia 2016r. (data wpływu do Sądu Okręgowego w Katowicach) z siedzibą w K., powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w B. wniósł przeciwko pozwanemu P. M. (1) orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwany- P. M. (1) - ma zapłacić w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, na rzecz powoda - (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w B. kwotę 210.295,01zł wraz z odsetkami liczonymi od kwoty 149.454,74 zł, w wysokości:

- ustawowej, od dnia 26 czerwca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
  - ustawowej za opóźnienie, od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- oraz kosztami postępowania w wysokości prawem przewidzianej, w tym kosztami zastępstwa adwokackiego w kwocie 10.800,00 zł i opłatą skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

W przypadku wniesienia sprzeciwu powód wniósł o zasądzenie kwot, tak jak w nakazie zapłaty (pozew k. 2-6 akt) .

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 12 kwietnia 2016r. (sygn. akt XIV GNC 265/16/MN) Sąd Okręgowy w Katowicach uwzględnił powództwo (nakaz zapłaty k. 68 akt).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany podniósł zarzuty:

- braku właściwości miejscowej Sądu Okręgowego w Katowicach do rozpoznania sprawy,
- braku udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia,
- przedawnienia roszczenia (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 82-84 akt).

Pozwany podniósł w sprzeciwie, że strony podstawowego stosunku prawnego zawarły umowę o obsługę karty debetowej przypisanej do rachunku nr (...) w roku 2007, a zatem zastosowanie znajdą przepisy art. 6 ustawy z 12.09.2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych, o czym stanowi także w/w umowa (paragraf 12 punkt 2). Wyżej wymieniona ustawa przestała obowiązywać 6.10.2013 r. Została ona uchylona przez inny akt, tj. ustawę z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw. Fakt, że ww. ustawa o elektronicznych środkach płatniczych przestała obowiązywać, nie oznacza, że w niektórych przypadkach nie można powołać się na jej zapisy. W ustawie uchylającej ustawę o elektronicznych środkach płatniczych znalazł się zapis - art. 26 ust. 1 o następującej treści:

Do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, (czyli przed 7.10.2013 r.) i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe. A zatem termin przedawnienia dla roszczeń z umowy będącej podstawą dochodzenia roszczeń w tej sprawie wynosi 2 lata.

Wobec powyższego, do ustalenia pozostaje kwestia początku biegu terminu przedawnienia. W wyroku z dnia 17 grudnia 2008 r., sygn. akt ICSK 243/08, Sąd Najwyższy uznał, że jeżeli posiadacz karty kredytowej zaprzestał wpłacania minimalnej kwoty zadłużenia podawanej każdorazowo w doręczanych mu wyciągach bankowych, bieg dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę tych kwot rozpoczyna się z upływem dnia wskazanego w wyciągu, jako termin zapłaty kwoty minimalnej, nie zaś dopiero po wyczerpaniu limitu kredytu, ustalonego w umowie.

Z uwagi na fakt, iż poprzednik prawny 19 czerwca 2013 roku uzyskał klauzulę wykonalności dla (...)/288/13/358/13MF, w oparciu także o w/w umowę, należy przyjąć, iż ta data jest to początkiem nowego terminu

przedawnienia (art. 123 par. 1 k.c. 124 par. 1 k.c). Nie będzie nim z pewnością data umorzenia egzekucji z dnia 11.06.2014 roku (art. 824 par. 1 pkt 3 k.p.c.) z uwagi na fakt, iż nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie (...) zaopatrzonego w klauzulę wykonywalności (por. uchwała SN z dnia 29.06.2016 roku III CZP 29/16 i przywołane tam argumenty oraz orzecznictwo).

Zdaniem pozwanego, 2 letni termin przedawnienia upłynął był najpóźniej z dniem 19 czerwca 2015 r. Powódka nie zdołała udowodnić, iż do tego czasu w jakikolwiek sposób przerwała ponownie bieg terminu przedawnienia, pozew w tej sprawie złożono 1 kwietnia 2016 roku. Z tych też względów roszczenie powódki jest przedawnione w konsekwencji powództwo podlega oddaleniu (sprzeciw k. 82-86 akt).

W piśmie procesowym z dnia 3 marca 2017r. powód podtrzymał żądanie pozwu (pismo procesowe powoda k. 113-1114).

Sąd O. wy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 czerwca 2015 roku powód - (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w B., wpisany w rejestrze funduszy inwestycyjnych pod pozycją (...) 922, którego organem zarządzającym jest Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B., nabył w drodze cesji od cedenta Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. wierzytelności przysługujące tejże spółce wobec P. M. (1).

Wierzytelność wobec pozwanego opiewała w dacie cesji opiewała na łączną kwotę 210.413,11 zł.

Wykaz wierzytelności objętych cesją został zamieszczony w załączniku nr 1 do Umowy Sprzedaży Wierzytelności z dnia 25 czerwca 2015 roku.

Umowa Sprzedaży Wierzytelności z dnia 25 czerwca 2015 roku została podpisana przez umocowanego przedstawiciela cedenta, w imieniu którego podpis złożył pełnomocnik Banku, tj. S. D., działający w oparciu o pełnomocnictwo z dnia 1 czerwca 2015 roku, natomiast w imieniu wnioskodawcy następcy prawnego wierzyciela, umowę podpisały osoby upoważnione do reprezentacji podmiotu zarządzającego wierzytelnościami Funduszu, tj. (...) S.A. - D. C. i S. K..

Wszystkie podpisy złożone na umowie, zostały poświadczony notarialnie, podobnie jak podpis na dokumencie pełnomocnictwa.

W piśmie z dnia 11 września 2015 roku cedent złożył oświadczenie, że otrzymał od Funduszu kwotę stanowiącą cenę z tytułu nabycia wierzytelności objętych cesją, przez co umowa doszła do skutku (dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 25 czerwca 2015 roku wraz z wyciągiem z załącznika nr 1 dotyczącym wierzytelności względem pozwanych k. 11-20, oświadczenie cedenta o dokonaniu zapłaty ceny przez cesjonariusza z dnia 11 września 2015 roku k. 23 akt, odpis pełny KRS dot. Banku (...) S.A. 24-36, pełnomocnictwa dla S. D. z dnia 1 czerwca 2015 roku k.37, odpis wyciągu z Rejestru Funduszy Inwestycyjnych dot. wierzyciela nr (...) 922 k. 39-40, odpis pełny KRS dot. Towarzystwa Funduszy Inwestycyjnych (...) S.A., odpis aktualny KRS dot. Towarzystwa Funduszy Inwestycyjnych (...) S.A. k. 41-43, pełnomocnictwo z dnia 6 maja 2015 roku udzielone (...) S.A. k 44-45).

W dacie powstania zobowiązania pozwany prowadził działalność gospodarczą pod nazwą Z.P.U.II. (...) P. M. (1) z siedzibą w T. przy ul. (...).

Pozwany zawarł w dniu 12 września 2007r. z Bankiem (...) S.A. w G. umowę kompleksową pakietu harmonium.

W ramach umowy bank zaoferował następujące produkty i usługi:

- rachunek Sezam Menedżer w walucie PLN,

-bankowość telefoniczną dla firm,

- usługę (...),

- usługę (...),

-kartę debetową Harmonium dla Klientów Biznesowych,

-kartę obciążeniową M. (...), M. (...) G., V. Business G.,

-limit debetowy. Karty płatnicze umożliwiały dokonywanie operacji w ciężar rachunku bankowego posiadacza karty i zostały wydane pozwanemu w związku z umową rachunku bankowego.

Załącznikami do umowy były między innymi: Regulamin pakietów Harmonium, W. z taryfy opłat i prowizji, Zapisy szczegółowe dotyczące kart debetowych, zapisy szczegółowe dotyczące kart obciążeniowych (dowód: umowa z załącznikami k.48 -54 akt).

W dniu 5 stycznia 2012r. został zawarty między pozwanym a Bankiem aneks nr (...) do aneksu nr (...) do umowy kompleksowej pakietu harmonium. Strony oświadczyły, że na podstawie aneksu do umowy kompleksowej pakietu Harmonium rachunku bieżącego nr (...) o udzielenie limitu debetowego, Bank udzielił posiadaczowi rachunku (pakietu) w dniu 14.01.2011r. limitu debetowego w kwocie 150.000,00zł. Na dzień zawarcia niniejszego aneksu zadłużenie posiadacza wyniosło 150.000,00 zł. Powyższe zadłużenie pozwany jako posiadacz rachunku uznał w całości i bezwarunkowo. Począwszy od dnia podpisania niniejszego aneksu, limit debetowy przyznany w kwocie określonej w § 1 aneksu przechodził w okres spłaty i został zablokowany. Wykorzystana przez pozwanego na datę podpisania aneksu kwota zadłużenia, w kwocie określonej w § 1 ust. 2 aneksu wraz z należnymi Bankowi odsetkami oraz prowizją przygotowawczą, została przeniesiona na rachunek kredytowy, a posiadacz pakietu zobowiązał się do jej spłaty w 24 miesięcznych ratach kapitałowych {23 równych rat kapitałowych, ostatnia rata wyrównująca}, powiększonych o należne Bankowi odsetki. Bank miał przekazać posiadaczowi pakietu informację o całkowitej kwocie zadłużenia przechodzącej w okres spłaty zgodnie z zapisami ust 1 listem zwykłym, wysłanym na ostatni podany Bankowi adres do korespondencji. W okresie spłaty posiadacz pakietu nie mógł korzystać z limitu, tj. dokonywać wypłat z rachunku powodujących powstanie zadłużenia na rachunku bieżącym. Oprocentowanie limitu w całym okresie spłaty było zmienne i miało wynosić WIBOR IM + 9 p.p, tj. 13,77% na dzień podpisania aneksu. Oprocentowanie limitu debetowego ustalane było w stosunku rocznym według zmiennej stopy procentowej. Oprocentowanie to określone było jako suma stopy podstawowej stanowiącej część zmienną stopy procentowej, ulegającej zmianie w trakcie trwania umowy o przyznaniu limitu debetowego, stosownie do zmiany stawki WIBOR IM oraz marży stanowiącej wielkość stałą (dowód: aneks k. 55-56 akt).

Wobec nieuregulowania należności przez pozwanego w terminie, w dniu 28 lutego 2013 roku Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr WI/288/13/358/13MF.

W (...) stwierdzona została należność na łączną kwotę **166.836,72 zł**

z tytułu limitu debetowego udzielonego Aneksem nr (...) do aneksu nr (...) do Umowy Kompleksowej Pakietu Harmonium, z uwzględnieniem Zapisów szczegółowych dotyczących limitu debetowego z dnia 05.01.2012r.

Na zobowiązanie dłużnika złożyły się:

a) kapitał w kwocie 149 454,74 PLN z tytułu udzielonego kredytu,

b) odsetki umowne w kwocie 5 715,28 PLN naliczone w okresie od dnia 16.08.2012r. do dnia 04.12.2012r. wg. oprocentowania stanowiącego sumę stawki WIBOR dla terminów 1 miesięcznych z przedostatniego dnia roboczego przed uruchomieniem kredytu i stałej w trakcie trwania umowy, marży w wysokości 9.0 p.p. (tj. 13,77 % na dzień zawarcia umowy),

c) odsetki od zadłużenia przeterminowanego w kwocie 11 656,70 PLN naliczone w okresie od 16.03.2012r. do 27.02.2013r. wg. obowiązującej w Banku stopy procentowej dla zadłużenia przeterminowanego w wysokości 4 x stopa kredytu lombardowego, tj. na dzień- niniejszego pisma w wysokości 21,00% w skali roku.

Stwierdzono w tytule, że całe zobowiązanie dłużnika, o którym mowa w pkt II jest wymagalne. Dalsze należne odsetki w wysokości 4 x stopa kredytu lombardowego, tj. na dzień wystawienia tytułu w wysokości 21,00% w skali roku, od kwoty wymagalnego roszczenia, obejmującego kapitał oraz odsetki, określone w pkt II tytułu, będą obciążać dłużnika od dnia 28.02.2013 r. do dnia zapłaty. Wskazano, że tytuł został wydany na podstawie art. 96 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (Dz. U. Nr 140 poz. 939 z późn. zm.) oraz w oparciu o dane zawarte w księgach banku i innych dokumentach związanych z dokonywaniem czynności bankowych, w celu prowadzenia egzekucji roszczenia objętego tym tytułem na rzecz Banku (...) Spółka Akcyjna (dowód: bankowy tytuł egzekucyjny k. 56-59).

Postanowieniem z dnia 19 czerwca 2013 roku (sygn. akt V GCo 164/13) Sąd Rejonowy w Piotrkowic Trybunalskim V Wydział Gospodarczy opatrzył powyższy tytuł egzekucyjny klauzulą wykonalności z ograniczeniem odpowiedzialności dłużnika do kwoty 300.000zł (dowód: postanowienie k. 59 akt).

Na podstawie powyżej wskazanego tytułu wykonawczego było prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim A. D., pod sygnaturą akt KM 1760/13 postępowanie egzekucyjne. Wniosek o wszczęcie egzekucji złożył cedent.

Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone postanowieniem z dnia 11 czerwca 2014 roku- wobec jego bezskuteczności (dowód: postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim A. D., sygn. akt KM 1760/13 z dnia 11 czerwca 2014 roku k. 60-61).

Powód pismem z dnia 10 lipca 2015 roku zawiadomił pozwanego o nabyciu wierzytelności przysługujących dotychczas Bankowi oraz wezwał go do dobrowolnej zapłaty objętej cesją należności w nieprzekraczalnym terminie do dnia 17 lipca 2015 roku.

Pozwany nie dokonał na rzecz powoda żadnej wpłaty, jak również nie zgłosił żadnych zarzutów dotyczących przedmiotowej wierzytelności (dowód: pismo powoda z dnia 10 lipca 2015 roku wraz z potwierdzeniem nadania przesyłki poleconej w postaci wyciągu z książki nadawczej powoda k. 63-64, 65 akt).

Na kwotę objętą cesją wierzytelności tj. kwotę 210.413,11 zł składały się następujące należności:

- kwota kapitału tj.149.454,74 zł, ujęta w pkt II a) (...) nr WI/288/13/358/13MF z dnia 28 lutego 2013 roku;
- pozostałe do zapłaty odsetki w kwocie 60.840,27 zł, na które składały się nieuregulowane odsetki umowne skapitalizowane na dzień dokonania cesji wierzytelności;
- kwota 118,10 zł, tytułem poniesionych przez cedenta kosztów dochodzenia należności, w tym kosztów windykacyjnych, kosztów postępowania klauzulowego itp.

Na datę wyrokowania należna powodowi od pozwanego kwota, to 210.295,01 zł, na którą składają się następujące należności:

- 149.454,74 zł tytułem nieuregulowanego kapitału wynikającego z tytułu limitu debetowego, udzielonego pozwanemu Aneksem nr (...) do aneksu nr (...) do umowy kompleksowej pakietu harmonium, Zapisy szczegółowe dotyczące limitu debetowego z dnia 05.01.2012,
- **60.840,27 zł tytułem odsetek skapitalizowanych na dzień cesji,**

wraz z dalszymi odsetkami liczonymi jak w petitum niniejszego pozwu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Należy podnieść, że praktycznie wszystkie istotne dla sprawy okoliczności wynikały z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów prywatnych, a nadto z dokumentów urzędowych, a mianowicie postanowienia sądu i postanowienia komornika sądowego.

Zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego wyraża się w tym, że zawarte w nim oświadczenie pochodzi od osoby, która złożyła podpis na dokumencie, jednakże nie rozciąga się ona na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza ona sama przez się o mocy materialnej dokumentu (kwestii jego ważności, skuteczności, a także prawdziwości). Dokument prywatny nie jest więc dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2015 r. VI ACa 1031/14 LEX nr 1794400).

Podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 sierpnia 2015 r.

(I ACa 238/15 LEX nr 1797159) wskazano, że dokument prywatny nie korzysta z domniemania zgodności z prawdą złożonych w nim oświadczeń - formalna moc dowodowa tego dokumentu nie przesądza jego mocy materialnej. Dokument prywatny nie jest sam przez się dowodem rzeczywistego stanu rzeczy.

Umowa kredytu, aneksy do niej, umowa o przelew wierzytelności oraz wyciągi z ksiąg rachunkowych są dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 lipca 2015 r. V ACa 174/15 LEX nr 1842230).

Poza sporem jest, że wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 244 § 1 k.p.c. w stosunku prawnym z konsumentami, co wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 11 lipca 2011 r. w sprawie P 1/10, OTK-A 2011/6/53 (Dz. U. z 2011/152/900).

Należy jednak wskazać, że Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 maja 2015 r. (I ACa 1702/14 LEX nr 1771284) analizował charakter wyciągów i z ksiąg bankowych jako dowód w sprawie. Wprawdzie w niniejszej sprawie powodem jest Fundusz, ale poczyniona przez Sąd Apelacyjny ocena, również może odnieść się do funduszy działających na podstawie ustawy z dnia 27 maja 2014r. o funduszach inwestycyjnych (DZu. 2014r.157 j.t. ze zm.). Sąd w tym uzasadnieniu wskazał, że:

„Powodowy bank, wykazując istnienie zadłużenia strony pozwanej przedstawił na poparcie swoich roszczeń dowód w postaci wyciągów z ksiąg bankowych. Nie ulega wątpliwości, że złożony przez stronę powodową wyciągi z ksiąg bankowych stanowią dokumenty prywatne, zawierają bowiem pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy wynikającej z ksiąg bankowych oraz są podpisane przez pracownika banku. Wyciągi te, zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowią dowód tego, że osoba która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jak podkreślane jest w literaturze, dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który Sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania. Moc dowodowa dokumentu prywatnego jest jednak słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego, ponieważ dokumenty prywatne nie korzystają z podstawowego w tym zakresie domniemania, że ich treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym (domniemania zgodności z prawdą). Nie przeszkadza to jednak w tym, aby Sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy”.

Orzecznictwo sądów powszechnych idzie jeszcze dalej, zauważając nawet, że sam fakt, że dane pismo nie spełnia warunków dokumentu określonego w art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. nie oznacza, że nie może ono stanowić dowodu w sprawie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 września 2015 r. III AUa 611/15 LEX nr 1820426).

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału" (a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967, nr 5-6, poz. 21; uzasadnienie wyroku SN z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, LEX nr 80266; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, LEX nr 80267; wyrok SA w Poznaniu z dnia 12 czerwca 2013 r., III AUa 51/13, LEX nr 1356634).

Jak twierdzi się w literaturze, moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność zaś decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 21 marca 2013 r., III AUa 1431/12, LEX nr 1322011; wyrok SA w Łodzi z dnia 5 czerwca 2013 r., I ACa 50/13, LEX nr 1345548; wyrok SA w Łodzi z dnia 23 lipca 2013 r., I ACa 90/13, LEX nr 1356578).

Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 15 lutego 2000 r., III CKN 1049/99, LEX nr 51627; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, LEX nr 52624; uzasadnienie wyroku SN z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52544; wyrok SN z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 423/00, OSNP 2003, nr 5, poz. 137; uzasadnienie wyroku SN z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273).

W przedmiotowej sprawie, Sąd uznał dokumenty prywatne złożone przez stronę powodową za wiarygodne, potwierdzające rzeczywisty stan rzeczy, tym bardziej, że zarzuty pozwanego były ogólnikowe. Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów mogących podważyć wiarygodność, bądź rzetelność złożonych przez stronę powodową wyciągów z ksiąg funduszu. Co więcej, skoro pozwany kwestionował wysokość zadłużenia, mimo że był wystawiony bankowy tytuł egzekucyjny na określoną kwotę, sąd nadawał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i weryfikował zadłużenie, a nadto była prowadzona bezskuteczna egzekucja, w toku której wierzyciel nic nie uzyskał (okoliczności te są poza sporem), to powinien złożyć środki dowodowe wykazujące, że jednak spłacił część zadłużenia, a wyliczenie powoda jest błędne i nie uwzględnia dokonanych wpłat, bądź dokonano rozliczenia kapitału i odsetek niezgodnie z warunkami umowy. Pozwany żadnej inicjatywy dowodowej w tej kwestii nie wykazał.

Należy podnieść, że strona powodowa działa na podstawie ustawy, a tryb prowadzenia działalności, podobnie jak wystawianie dokumentów oprócz ustawy, formalizuje rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 30 kwietnia 2013r. w sprawie sposobu, trybu oraz warunków prowadzenia działalności przez towarzystwa funduszy inwestycyjnych (Dz. U. z dnia 8 maja 2013 r. -Dz.U.2013.538). Nie jest to zatem podmiot nie podlegający kontroli, a dokumenty prywatne wystawiane przez tego typu podmioty z uwagi na profesjonalizm, formalizm, podleganie ustawie i rozporządzeniom muszą być oceniane z mniejszym rygoryzmem, niż np. dokumenty prywatne pochodzące od osób fizycznych.

Należy wskazać, że wszystkie dokumenty prywatne przedłożone przez Fundusz pozwalają prześledzić wysokość roszczenia, działania zmierzające do zaspokojenia roszczenia, a wreszcie część okoliczności potwierdzają dokumenty urzędowe, które pozwany przeoczył. To Sąd nadał klauzulę wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny, a komornik umorzył postępowanie egzekucyjne w określonej dacie.

Nadto, załączniki do umowy cesji przedłożone w tej sprawie zawierają dane dotyczące przedmiotowej wierzytelności. Dane identyfikujące wierzytelność dochodzoną w niniejszej sprawie ujęte zostały w wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji, wygenerowanym automatycznie. Identyfikator klienta wskazany w treści wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji odpowiada numerowi identyfikującemu klienta wg numeracji wierzyciela pierwotnego. W związku z powyższym, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji zawierający dane dochodzonej wierzytelności w niniejszym postępowaniu potwierdza nabycie wierzytelności i legitymację czynną strony powodowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w pełni zasadne.

Odnosząc się do zarzutów strony pozwanej zawartych w odpowiedzi na pozew, należy podnieść, że:

1. co do przedawnienia roszczenia powoda

Należy podnieść, że w wyroku z dnia 14 kwietnia 2015 r. sygn. akt P 45/12, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że wystawianie przez banki bankowych tytułów egzekucyjnych, zwanych dalej (...), jest niezgodne z zasadą równego traktowania, wyrażoną w art. 32 Konstytucji. Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, są niezgodne z art. 32 ust. 1 Konstytucji, a więc z zasadą stwierdzającą, że wszyscy są równi wobec prawa. Prawo do wystawiania (...) jest przywilejem banków, który narusza zasadę równego traktowania w trzech aspektach: w relacji między bankiem i jego klientem, w relacjach między bankami jako wierzycielem i pozostałymi wierzycielami oraz w relacjach między dłużnikami banków i dłużnikami innych podmiotów.

Uprzywilejowanie banku polega na tym, że sam wydaje on tytuł egzekucyjny z pominięciem merytorycznego rozpoznania sprawy, a klient banku może bronić się dopiero na etapie postępowania egzekucyjnego poprzez wniesienie powództwa przeciwegzekucyjnego, od którego należy uiścić pełną opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości roszczenia.

Trybunał Konstytucyjny uznał, że bank i jego klient powinni mieć takie same możliwości obrony swych praw wynikających z umowy. Dwa wymienione wyżej przepisy Prawa bankowego straciły moc obowiązującą z dniem 1 sierpnia 2016 r. Trybunał Konstytucyjny podkreślił także, że nie jest dopuszczalne wznowienie zakończonych już podobnych postępowań, aby zapobiec powstaniu wtórnej niekonstytucyjności.

Do dnia 1 sierpnia 2016r. banki zatem miały możliwość wystawiania tytułów egzekucyjnych.

Dopuszczalne było nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez bank, który nabył od innego banku na podstawie umowy przelewu objętą tym tytułem wierzytelność wynikającą z czynności bankowej (uchwała SN z dnia 20 kwietnia 2006 r., III CZP 17/06, Biul. SN 2006, nr 4, s. 6). Niedopuszczalne było nadanie na podstawie art. 788 § 1 k.p.c. klauzuli wykonalności na rzecz niebędącego bankiem nabywcy wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym, także po zaopatrzeniu go w sądową klauzulę wykonalności. Z kolei w uchwale z dnia 11 października 2001 roku Sąd Najwyższy wskazał, iż dopuszczalne jest nadanie klauzuli wykonalności na rzecz banku, który stał się następcą ogólnym wystawcy tytułu, zaś w uchwale z dnia 22 lutego 2006 roku Sąd Najwyższy dopuścił nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez bank przejmowany. Mimo,

że Sąd Najwyższy ograniczył przedstawione rozwiązania do sukcesji generalnej, przyjęć należy, że są aktualne również w odniesieniu do sukcesji singularnej.

Wystawienie tzw. bankowego tytułu egzekucyjnego (art. 96 pr. bank.) na pewno nie przerywało biegu przedawnienia. Na pełną akceptację zasługuje stanowisko SN, który zauważył, że: „Wystawienie bankowego tytułu wykonawczego nie odpowiada żadnemu z wymagań określonych w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., od których ustawodawca uzależnił wystąpienie skutku w postaci przerwania biegu przedawnienia”. Tym samym, „(...) nie może być (...) uznane za surogat wytoczenia powództwa, powodujący przerwę biegu przedawnienia” (por. wyrok SN z dnia 30 lipca 2003 r., II CKN 363/01, LEX nr 82280).

Przeciwnie stanowisko zostało wyrażone przez SN w wyroku z dnia 15 listopada 2002 r., II CKN 986/00, OSP 2003, z. 12, poz. 158, z krytycznymi głosami A. M., OSP 2003, z. 12, poz. 158, oraz M. K., M. Praw. 2004, nr 8, s. 377, z aprobowanymi głosami K. D., OSA 2003, z. 11, poz. 86, oraz A. N., PS 2004, nr 4, s. 155.

Wprawdzie prawo bankowe utrzymuje pewne przywileje banków jako szczególnych uczestników obrotu, jednak trudno czynność banku, będącego w stosunku prawnym „zwykłym” wierzycielem, zrównywać z aktywnością wierzyciela podejmowaną przed odpowiednim organem. Wystawienie przez bank tytułu egzekucyjnego na pewno nie oznacza ustalenia roszczenia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 k.c. SN przyjmuje natomiast, że czynnością przerywającą bieg przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. jest zgłoszenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (por. wyroki SN: z dnia 23 listopada 2011 r., IV CSK 156/11, OSNC-ZD 2013, nr 1, poz. 7; z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11, LEX nr 1125087; z dnia 4 października 2012 r. I CSK 90/12, LEX nr 1250551).

Zatem w przedmiotowej sprawie wniosek pierwotnego wierzyciela Banku (...) S.A. w G. o nadanie klauzuli wykonalności przerwał bieg przedawnienia roszczenia i po zakończeniu postępowania klauzulowego zaczęło ono biec na nowo. Od tej daty należało zatem liczyć termin trzyletni. Termin ten jednak uległ przerwaniu z uwagi na kolejną czynność pierwotnego wierzyciela, bowiem czynnością zmierzającą do zaspokojenia roszczenia jest niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji (art. 796 k.p.c.). Teza ta jest aktualna także w odniesieniu do szczególnych podmiotów, jakimi są banki; złożenie przez bank wniosku o wszczęcie egzekucji przerywa bieg przedawnienia (por. wyrok SN z dnia 10 listopada 2003 r., II CK 113/02, OSP 2004, z. 11, poz. 141, z glosą aprobowaną M. Mulińskiego).

Nie można jednak przeoczyć, że przerwanie biegu przedawnienia dotyczy jedynie wierzytelności określonej podmiotowo i przedmiotowo i w takiej konfiguracji wywołuje skutek materialnoprawny. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2010 r. (I CSK 705/09, LEX nr 784900) wskazano, że jakkolwiek art. 123 § 1 pkt 1 k.c. nie zawiera bliższego określenia przesłanek, jakim powinna odpowiadać dana czynność, aby mogła skutecznie przerwać bieg terminu przedawnienia, to jednak z istoty tej instytucji wynika, że czynność ta może przerwać bieg terminu nie "w ogóle", lecz tylko w stosunku do konkretnej osoby, przeciwko której była skierowana. Przerwanie przedawnienia ma bowiem charakter osobowy, a nie przedmiotowy. Do przerwania biegu terminu nie wystarczy identyczność wierzytelności, **lecz niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których i przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana.** Te same przesłanki odnoszą się do przerwania biegu zasiedzenia.

Podobne stanowisko zajął SN w wyroku z dnia 30 września 2015 r. (I CSK 863/14, LEX nr 1813470) określona w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. czynność przerywa bieg terminu przedawnienia tylko w odniesieniu do tego samego roszczenia, którego ona dotyczy, a nie w stosunku do pozostałych roszczeń wynikających z danego stosunku prawnego. Tożsamość roszczenia oznacza natomiast jego tożsamość podmiotową oraz tożsamość przedmiotową.

Jak wynika z powyższego, czynności Banku (...) S.A. związane z wszczęciem egzekucji przerwały bieg terminu przedawnienia w zakresie wierzytelności wynikającej z zawartej umowy z P. M. (2) i tylko między tym wierzycielem i tymi dłużnikami.

Od dnia 11 czerwca 2014 roku termin przedawnienia dla Banku rozpoczął bieg na nowo i termin ten upływałby w dniu 11 czerwca 2017r. Należy podkreślić, że Bank dokonał cesji tej wierzytelności na rzecz powoda w dniu 25 czerwca 2015r. W piśmie z dnia 11 września 2015 roku cedent złożył oświadczenie, że otrzymał od Funduszu kwotę stanowiącą cenę z tytułu nabycia wierzytelności objętych cesją, przez co umowa doszła do skutku. Zatem przejście praw nastąpiło w dniu 11 września 2015 roku. Powód nabył nieprzedawnioną wierzytelność. Wraz z nabyciem wierzytelności na powoda przeszły wszelkie prawa z nią związane (art. 509 § 2 k.c.), powód wszedł więc w pozycję zbywcy, także w kwestii przedawnienia roszczenia, co wynika także z treści art. 513 § 1 k.c. Pozew został wniesiony w dniu 4 kwietnia 2016r., a więc żądanie zasądzenia nie wynikało z przedawnionego roszczenia. Gdyby liczyć termin przedawnienia od daty postanowienia Sądu o nadaniu klauzuli wykonalności 19 czerwca 2013r., roszczenie również nie jest przedawnione.

Sąd podziela pogląd powoda, że ma zastosowanie w niniejszej sprawie termin 3-letniego przedawnienia (art.118 k.c.) . Roszczenie objęte pozvem nie wynika **z umowy o obsługę karty debetowej, bowiem takiej umowy pozwany nie zawierał z Bankiem**. Roszczenie dotyczy pobranej przez pozwanego kwoty kredytu, przyznanej mu przez Bank w postaci limitu debetowego na jego rachunku bankowym, a nie roszczeń wynikających z używania kart obciążeniowych, czy debetowych. Używanie kart było jedynie dodatkowym postanowieniem umownym w ramach kompleksowej umowy pakietu harmonium. Zgodnie z zaakceptowanym przez pozwanego regulaminem limitu debetowego Banku (...) S.A. dla klientów biznesowych, poprzez określenie „limit debetowy” rozumieć należy **„upoważnienie Banku do realizacji przez Kredytobiorcę płatności z prowadzonego w Banku (...) S.A. rachunku płatnego na żądanie w sytuacji niedoboru środków obrotowych, powodujących powstanie zadłużenia na tym rachunku do wysokości udzielonego limitu”**.

W § 1 ust. 2 Aneksu nr (...) do aneksu nr (...) z dnia 11 stycznia 2011 roku - Zapisy szczegółowe dotyczące limitu debetowego, datowanego na dzień 5 stycznia 2012 roku, pozwany bezwarunkowo i w całości uznał zadłużenie z tytułu niespłaconego limitu debetowego w kwocie 150.000,00 zł. Nie m zatem możliwości, mając na uwadze rodzaj i treść umowy by przyjąć zastosowanie przepisów ustawy z dnia 12 września 2002r. o elektronicznych instrumentach płatniczych i powoływały tam 2 letnie termin przedawnienia roszczeń.

2 . co do nieudowodnienia roszczenia

Zawarcie umowy sprzedaży wierzytelności wiązało się z przekazaniem przez zbywcę na rzecz nabywcy dokumentacji potwierdzającej istnienie wierzytelności a także danych osobowych dłużników. Strona powodowa w toku postępowania przedłożyła: umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 25 czerwca 2015 roku wraz z wyciągiem z załącznika nr 1 dotyczącym wierzytelności względem pozwanych k. 11-20, oświadczenie cedenta o dokonaniu zapłaty ceny przez cesjonariusza z dnia 11 września 2015 roku k. 23 akt, odpis pełny KRS dot. Banku (...) S.A. k. 24-36, pełnomocnictwo dla S. D. z dnia 1 czerwca 2015 roku k.37, odpis wyciągu z Rejestru Funduszy Inwestycyjnych dot. wierzyciela nr (...) 922 k. 39-40, odpis pełny KRS dot. Towarzystwa Funduszy Inwestycyjnych (...) S.A., odpis aktualny KRS dot. Towarzystwa Funduszy Inwestycyjnych (...) S.A. k. 41-43, pełnomocnictwo z dnia 6 maja 2015 roku udzielone (...) S.A. k 44-45, postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim A. D., sygn. akt KM 1760/13 z dnia 11 czerwca 2014 roku k. 60-61, postanowienie z dnia 19 czerwca 2013 roku (sygn. akt V GCo 164/13) Sądu Rejonowego w Piotrkowic Trybunalskim V Wydział Gospodarczy o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu k. 59 akt, bankowy tytuł egzekucyjny k. 56-59 akt).

Na podstawie dokumentów źródłowych pochodzących z banku ustalono w dacie zawarcia umowy cesji, jaki dług obciąża pozwanego. Nie można przeoczyć, że bank i powodowy Fundusz są profesjonalistami i w dacie cesji, powód kalkulując opłacalność i ryzyko zakupu wierzytelności, ze szczególną wagą musiał analizować dokumenty finansowe, z których wynika wysokość poszczególnych wierzytelności. Po dacie cesji, w której wysokość wierzytelności potwierdzona wskazanymi dokumentami prywatnymi nie budzi wątpliwości Sądu, pozwany nie dokonał żadnej wpłaty, bowiem nawet takich twierdzeń nie podniósł w procesie. Zatem zarzut nieudowodnienia roszczenia zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w całości uwzględnił powództwo, a odsetkach ustawowych, w tym za opóźnienie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi pozwanego jako osobę przegrywającą spór. Na koszty procesu zostały się opłata od pozwu- wysokość należnej opłaty sądowej od pozwu ustalono w oparciu o art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Strona powodowa dochodzi roszczenia wynikającego z czynności bankowej, zatem opłata stosunkowa wynosi 5% wartości przedmiotu sporu, nie więcej jednak niż 1.000 zł, opłata od pełnomocnictwa 17 zł, oraz wynagrodzenie pełnomocnika 10.800zł (§ 2 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie).

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
2. Uzasadnienie sporządzone przez sędziego.